

I

DE BEKERING VAN EEN BIJENHATER

Vroeger woonde ik in de buurt van een landbouwschool, die Seale Hayne heette, en toen ik daar op een dag langs kwam besloot ik er eens een kijkje te gaan nemen. Het was vakantie, dus ik hoefde niemand te storen. Ik zocht de conciërge op en hij gaf me toestemming om rond te neuzen. Ik dwaalde wat door het instituut en maakte bij mijn terugkomst een praatje met hem. Tot mijn verbazing kwamen er toen mensen door de imposante poort naar binnen – vrouwen en mannen op leeftijd en een paar jonge mensen. Diep met elkaar in gesprek verdwenen ze in groepjes het gebouw in.

De conciërge keek niet eens naar ze, en ik vroeg wie zij waren. „Die?” zei hij, „Oh, dat zijn bijengekken.”

„Bedoelt u dat ze niet normaal zijn?” vroeg ik ontzet.

„Nee, dat niet,” zei hij. „Er is hier twee keer per jaar een bijencursus – duurt een week.”

Een korf vol bijen

„Komen ze hier iets leren over bijen?”

„Ja.”

„Oh,” zei ik. „Nou, ik weet al genoeg van bijen, meer dan genoeg zelfs.”

Dat was bij hem ook het geval, zei hij, en daarmee veranderden we van onderwerp.

Nooit had ik gedacht dat ik korte tijd later ook die poort binnen zou stappen, op weg naar een klas, en met anderen in diep gesprek – over bijen.